

27.75x34.71	1/2	עמוד 18	ידיעות המפרץ - כותרת	25/10/2024	91951783-3
בית חולים רענן - 13730					

בימי השיקום. "העמידו אותי על הרגליים"

ויצמן. "אני בכוננות הקפצה לצבון" | צילומים: פרטי

"כל צעד קטן הוא צעד ענק"

בימי הלחימה הראשונים הספיק נהג האמבולנס משה ויצמן להציל את חייהם של רבים, עד שנפצע קשה בעצמו • אחרי חצי שנה של טיפולים פיזיים ונפשיים מפרכים, זכה לעמוד לראשונה על רגליו • "זו הייתה התרגשות שיא. רגע מדהים ומלא סיפוק"

שאלהים נחשפתי לא הצלחתי לישון בלילות, והיו לי טיפולים סביב השעון - פיזיותרפיה, פסיכולוגים, פסיכיאטרים. שגרת היום שלי הייתה טיפולית אינטנסיבית. בשמונה בבוקר קפה, בתשע פיזיותרפיה, בעשר וחצי תרגול וריפוי בעיסוק, בשעה 12 חדר כושר שמותאם לנכים על כיסאות גלגלים, ואז על הליכון. "זה היה שיקום ארוך מלווה בתמיכה רגשית, בשל הפוסט טראומה שאיתה אני מתמודד עד היום".

לקום מכיסא הגלגלים

הרגע הבלתי נשכח של ויצמן הגיע אחרי חצי שנה של טיפולים: "המ"טרה הייתה להתחיל לדרוך בהדרגה על הרגל", הוא משחזר. "אחרי חודשים ארוכים שבהם ישבתי בלי תנועתיות ברגל, הייתי צריך ללמוד ללכת מחדש. באחד הבקרים אזרתי אומץ, נתנו לי קביים עם תמיכה

בולנס באיחוד והצלה בימים. "ב-12 באוקטובר סיימתי משמ"רתי בשעה עשר בבוקר", הוא מספר. "בשעה 11:28 קיבלתי דיווח על נפילת לוחם עם נפגעים. בדרכי לשם נשמעה אזעקת צבע אדום. ירדתי מהרכב, נשכתי על הרצפה - וטיל נפל מטר וחצי ממני. אני רואה שכל הגוף התמלא בריססים ורגל שמאל משפריצה דם. שמתי לעצמי חוסם עורקים שהציל את חיי והזעקתי עזרה. פיגו אותי במצב בינוני עד קשה לבית החולים אסותא אשרוד ועברתי ניתוח חירום להוצאת כל הריססים. אחרי אשפוז של שבוע עברתי ניתוח נוסף, לחיבור ברזלים בכף רגל שמאל".

מאז עבר ויצמן שלושה ניתוחים נוספים, ונאסר עליו באופן מוחלט לדרוך על הרגל. הוא הועבר לבית החולים השיקומי רעות בתל אביב, בו שהה חודשים ארוכים, חלק ניכר מהזמן על כיסא גלגלים. "הצוות היה מעולה והצלחתי להעמיד אותי על הרגליים", הוא אומר. "אחרי המחזות

את השיחה, עשיתי צוואה טלפונית וביקשתי שתשלח את ההקלטה למי שפחתי במידה ויקרה לי משהו". במשך שישה ימים עבר ויצמן סביב השעון. "ראיתי זוויות, נחשפתי למראות מוות קיצוניים, לוחמים נפטרו לי באמבולנס בדרך לבית החולים, וברקע כל הזמן היו אזעקות, וגם הייתה תחושה שבכל רגע אני עלול לאבד את חיי". אחד מתפקידיו של ויצמן היה לנהל את המרפאה שנפתחה בכניסה לקריבץ בארי. "אני נותן 'כף' ללוחמים שנכנסים פנימה ואחרי חמש דקות שומע צורר יריות. את אותם חיילים שאותם פניהם קידמתי אני מקבל שר כבים אחר על השני ירויים. אלה מראות שלא עוזבים אותי".

טיפול סביב השעון

בימי הלחימה חילק ויצמן את זמנו בין היס"מ בלילות ולבין נהיגה באמי

מירב שלמה מלמד

גם היום, שנה אחרי

האירוע ששינה את המדינה ושינה את חייו, משה ויצמן עדיין מצוי בעיצומו של מסע מפרך בבית החולים השיקומי רעות בתל אביב. מדי יום הוא נלחם במראות הקשים שראה, בכאבים שלא חולפים ובניסיון העיקש להחזיר את רגליו לתפקוד מלא. אבל הוא האחרון שירידים, או יותר לרגליים.

להציל את המזכיר הראשי של ביבי

ויצמן (33), חובש ונהג אמבולנס, גרוש ואב לשני ילדים, מתגורר כיום בבני ברק. ב-7 באוקטובר, כששמע את האזעקות, לא היסס לרגע ומיד עלה על האמבולנס. "נסעתי מביתי באשדוד לכיוון שדרות דרך צומת גבעתי", הוא משחזר. "חייל סימן לי עם האורות הגבוהים ברכבו ועצתי לידו. הוא אמר, 'יש לי פצוע', ואני רואה קצין בדרגת תא"ל ירוי ברגל. הוצאתי מיטה מהאמבולנס, הסעתי אותו לבית החולים ברוי לי וכל הדרך עורדתי אותו לרבר איתי, כדי שלא יאבד את ההכרה. רק בדעבד הבנתי מי הוא: תא"ל רומן גופמן, שמונה בהמשך למזכיר הראשי של ראש הממשלה, בנימין נתניהו".

השעות חלפו וויצמן המשיך לפנות פצועים. "באחד הסבבים בדרכי לבית החולים סורוקה הבנתי שלא בטוח שאחזור חי מהיום הזה. התקשתי לידידה שלי, ביקשתי שתקליט

"ראיתי זוויות, נחשפתי למראות מוות קיצוניים, לוחמים נפטרו לי באמבולנס בדרך לבית החולים, וברקע כל הזמן הייתה תחושה, שבכל רגע אני עלול לאבד את חיי"

91951782-2	25/10/2024	ידיעות המפרץ - כותרת	עמוד 19	2/2	14.92x33.73
בית חולים רעו - 13730					

"בדרכי
ליסורוקה'
הבנתי
שלא בטוח
שאחזור חי
מהיום הזה.
התקשרתי
לידידה,
ביקשתי
שתקליט
את השיחה,
עשיתי
צוואה
טלפונית
וביקשתי
שתשלח את
ההקלטה
למשפחתי"

"אני לא עובר כרגע, מתמקד בפי' זיותרפיה ומנסה לראות את האופק. בקרוב אני צפוי לעבור ניתוח להוצאת הברזלים, ומקווה שלאחריו אוכל ללכת רגיל".

"מתוך אלפי פצועי המלחמה, רבים נזקקים ויזרקו לשיקום גופני ונפ' שי על מנת לשוב לתפקוד וליהנות מאיכות חיים עצמאית", אומרת ד"ר אורית שטיין רייזנר, מנהלת ביה"ח השיקומי רעות תל-אביב. "לשמחתנו, משה גילה מוטיבציה גבוהה בתהליך השיקום והיה מגויס כל כולו לתהליך הטיפולי. זהו ללא ספק תנאי הכרחי בהצלחה ובשיבה למסלול החיים העצמאי".

מאחור כדי שלא אפול, וכשנעמד' תי על הרגליים לראשונה זו הייתה התרגשות שיא. אחרי חצי שנה הת' חלתי ללכת. כל צעד כזה הוא רגע מדהים, משמח ומלא סיפוק".

לצד ההתקדמות והשיקום הפי' זי, יש גם רגעי שבירה. "אני יודע שהמלחמה נמשכת, ואני פה ולא יכול לעזור", אומר ויצמן. "הפצי' עה ברגל והצליעה העסיקו אותי כל הזמן. למזלי, היום אני מצליח לנהוג ונמצא בכוננות הקפצה לצפון, אבל לצערי עדיין לא חזרתי לתפקוד מלא. אני מצליח ללכת עשר דקות לכל היותר, ובגלל בעיה עם הברז' לים ברגל, סובל מכאבים.